

Урок 7-8

Тема: Історія розвитку українського війська

Мета: вивчити основні історичні етапи розвитку українського війська та видатних військових діячів українського народу; охарактеризувати історично-політичні умови формування Збройних Сил України; навести приклади визначних воєнних подій, битв українського війська.

Хід уроку:

Розвиток українського війська пройшов кілька етапів, часові межі яких суттєво різняться:

1. Слов'янське військо (III–IX ст. н.е.).
2. Українське військо періоду княжої доби (X–XIV ст.).
3. Українське військо періоду козацтва (XV–XVIII ст.).
4. Українські військові формування під час Першої світової війни (1914–1918 рр.).
5. Збройні сили Української Народної Республіки (1917–1922 рр.).
6. Збройні сили Другої світової війни (1939–1945 рр.).
7. Збройні сили незалежної України до 2014 р.
8. Нова українська армія — від 2014 р.

Слов'янське військо (III–IX ст. н. е.).

Військова організація слов'ян формувалася, починаючи з перших століть нашої ери і до виникнення Київської Русі. Наші предки, слов'яни, увійшли в історію як плем'я воїнів–ратиборців. В основі військової організації слов'ян був поділ на роди й племена. Члени роду дбали про зброю, забезпечували охорону осель і городищ. У разі війни складали відділи під командуванням найстаршого в роді або обраного старости (воєводи), який підтримував дисципліну. Назва слов'янського війська — «вої». Керував воями воєвода. Усі важливі військові справи ведення війни чи укладення миру вирішувалися на віче. Певного бойового порядку давні слов'яни не мали. Часто вони застосовували засідки, обходи, захоплення та інші військові хитрощі.

Військо мало вдосконалене озброєння та спорядження — довгий щит, сокиру. Змінювалася й тактика війська: воїни шикувалися до бою підрозділами, «лавою».

Різноманітним було озброєння воїнів: списи (по 2–3 три в кожного), сокира, лук, який був відомий їм здавна, праща. У ближньому бою використовували меч та ніж. Для захисту використовували дерев'яні щити та кольчугу. У IX–X ст. на розвиток слов'янського війська значний вплив мали варяги, яких на Заході ще називали вікінгами-войовниками. За їх зразком вибудовували військову систему того часу.

Українське військо періоду княжої доби (X–XIV ст.). У часи Київської держави військо складалося з дружини князя та народного ополчення. Дружина будувалася за зразком варягів, але до неї входили вищі верства громадянства та бояри, які усвідомлювали потребу в захисті своєї Батьківщини. Дружина князя складалася з полків (по 100–200 осіб), їх називали за іменем князя і, рідше, — земель. Народне ополчення спочатку не мало постійної військової організації, а збиралося для самооборони. Його організовували й поділяли на тисячі за назвами міст. Княжа дружина поділялася на старшу і молодшу. Старша дружина складалася з представників феодальної аристократії й була найближчена до князя, брала участь в обговоренні державних та господарських справ (боярська рада), очолювала молодшу дружину та воїв. Молодша дружина, або гридь, була ядром збройних сил і складалася з професійних воїнів, охороняла князя, його двір і майно, виконувала адміністративно-судові доручення. Молодша дружина становила постійне населення сторожових градів-фортець, збудованих на кордонах Русі. Тут вона несла військову службу, а у вільний час обробляла землю та виконувала різні господарські роботи для своїх потреб.

Зброя в ті часи була двох видів: охоронна (захисна) і зачіпна (наступальна). Захисну зброю (броя — кольчуга, шолом і щит) використовували для захисту тіла в бою. Наступальну (спис, меч, шабля, сокира та лук зі стрілами) — для враження супротивника. За княжої доби були два роди війська: оружники й стрільці. Оружники мали панцир, шолом, щит, меч, спис, сокиру. Стрільці — лук і стріли. До кінця XI ст. українське військо було пішим. Кіннота, за своїм озброєнням поділялася на важку (воїни в панцирах, шоломах, зі списками і щитами) та легку (стрільці з луками). У княжу добу розвивався й український військовий флот. Воєнні човни називалися лодіями. Річкові та морські лодії мали різні розміри і вміщували 40–100 воїв. Збиралося військо за наказом князя. Спеціальні військові тренування, маневри у війську не проводили. Дорослі вдосконалювали свою майстерність у бою. Підлітки мали знати всі види зброї, уміти боротися, кидати спис, стріляти з лука, володіти мечем, шаблею, їздити верхи. Після такої підготовки їх брали у бойові походи.

Київські князі Аскольд, Олег, Ігор, Святослав, Володимир показали себе досвідченими полководцями. У воєнних походах вони розвивали стратегію, тактику, організацію свого війська. У тому, що княжі війська були згуртованими й моральною стійкими, велику роль відігравав особистий приклад князів у бою. Стратегія полководців Київської Русі відрізнялася рішучістю й активністю.

Військо Галицько-Волинського князівства було організоване за зразком традиційного руського, але вирізнялося певною місцевою специфікою. Через постійну боротьбу князів з боярами, вони часто не могли розраховувати на боярську військову допомогу. У зв'язку із цим, галицько-волинські монархи неодноразово користувалися послугами найманців (угрів, половців), але це були ненадійні союзники, які часто грабували княжі землі. Отож галицький князь Данило Романович провів реформу, під час якої створив незалежне від боярської дружини княже військо, набране з «простих людей» і безземельного боярства. Військо складалося з важкоозброєних «оружників» і легкоозброєних 27 «стрільців». Оружники, у кольчугах і шоломах, зі списами, мечами та щитами воювали на конях або пішки. Стрільці були озброєні луками й захищали оружників з флангів та починали бій, вражаючи ворога стрілами.

Українське військо періоду козацтва (XV–XVIII ст.). Запорозька Січ, яка утворилася в XVI ст., була військово-політичним об'єднанням з єдиним центром, власними законами, виборчою системою, козацькою радою. Розташована на річкових островах, Січ була укріпленням, оточеним глибоким ровом і десятиметровим валом з дерев'яним частоколом, кількома високими вежами з бійницями для гармат. Козаки гарнізону Січі несли почергово прикордонну службу, щоб своєчасно виявити ворогів і попередити про це військо та населення України. На кордонах запорозьких земель та вздовж Дніпра була створена мережа сторожових форпостів. Форпост мав редут — це замкнене квадратне чи багатокутне польове земляне укріплення для самооборони з житлом для козаків і стайнею для коней. З форпосту почергово розсилалися розвідувальні роз'їзди.

Для спостереження використовували підвищені місцини. Сигнали подавали населенню через вогняно-димові споруди, які називали «маяками», «фігурами». Коли помічали ворога, запалювали перший маяк, що стояв на кордоні, за ним спалахували почергово інші. Чорний густий дим та яскраві спалахи вогню попереджали про наближення ворога. Запорозьке військо славалося високою боєготовністю і військовою майстерністю. Ці якості досягалися значною мірою завдяки тому, що військо було регулярним, значна його частина перебувала в черговому режимі, тобто жила в куренях на Січі, повсякденно вдосконалюючи бойову підготовку. Високої військової

майстерності досягали за рахунок добре налагодженого військового навчання та постійних сутичок з татарами.

Запорозьке військо складалося з піхоти, кінноти, артилерії, але неперевершену славу козаки здобули саме як піхотинці. Піхота майстерно билася з ворогами на суходолі, шикуючись, як правило, у три шеренги. Перша — стріляла, друга — подавала, а третя — заряджала рушниці. Запорозька піхота воювала і на морі у складі славнозвісних вітрильно-веслових козацьких флотилій. Кіннота в запорожців була менш численна, ніж піхота, але її дії відзначалися військовою майстерністю. Запорозька кіннота вела наступ так званою «лавою», шикуючись півколом, атакуючи в такий спосіб ворога не лише з фронту, а й з флангів.

Артилерія Запорозького війська складалася з важких гармат для облоги й захисту, а також легких рухливих фальконетів (легких гармат). Деякі з них мали вертлюги, які прикріплювали до бортів човна або судна. Козаки були озброєні шаблями й списами, а також вогнепальною зброєю — мушкетами, пістолями, самопалами, рушницями. Запорожців називали «рушничним військом». Крім того, у козаків були також келепи (бойові молоти), якірці та рогульки — їх застосовували проти ворожої кінноти. У XVI ст. та в першій половині XVII ст. козацтво ще використовувало луки. Цей, на перший погляд, анахронізм мав практичне значення. Адже лук стріляв швидше за рушницю, тож один лучник міг доволі ефективно прикрити десяток козацьких стрільців під час заряджання зброї. Окрім зброї та належної амуніції, кожен вояк мав сокиру, косу, лопату, шнури тощо, щоб насипати вали й будувати укріплення, а також зв'язувати вози в табір. На кожні 5–10 козаків був один віз, що перевозив зброю, боєприпаси, продукти, фураж для коней, лопати, сокири, пилки тощо. На возах перевозили і гармати.

Найпоширенішим видом бойового порядку в козаків став так званий табір з возів — найважливіший елемент козацької тактики в умовах рівнинної степової місцевості, який застосовувався для просування військ, наступу та оборони. Рухомий табір з возів був прямокутним, уздовж довших сторін рухались вози. Між рядами возів у середині рухалось спішене військо. У зовнішньому ряду були встановлені гармати. Передня і задня сторони возами не замикались, їх прикривала кіннота. Для замкнення цих сторін прямокутник мав «крила», тобто один ряд возів був довший за інші, що дозволяло перекрити табір спереду і ззаду. Для тривалої оборони табору колеса возів зв'язували ланцюгами, закопували в землю, насипали її на вози. Навколо возів робили бруствери, окопи, з'єднані ходами. Розміри табору залежали від кількості війська. Похідний порядок козацького війська будували за правилами військового мистецтва. Попереду (на відстані до 6 км) йшли козаки-розвідники.

За розвідувальними загонами на відстані 4–6 км рухався передовий загін кінноти, який теж вислав на відстань до 6 км фронтальні та бокові роз'їзди охоронної розвідки. На відстані 11–15 км за передовим загоном ішли під захистом табору головні сили війська. А від табору на відстані 2–3 км висилали дозори фронтальної і бокової сторожової охорони.

Козаки вміли будувати земляні укріплення, блискавично споруджуючи вали, засіки, шанці, редути. Вони використовували не відоме на Заході самоокопування стрільця як спосіб захисту від вогню.

З кінця XVI ст. козаки робили щороку морські походи, а бувало й частіше. До них вони готувалися заздалегідь: збирали припаси, зброю, будматеріали. З відібраним особовим складом проводили військові заняття, насамперед ретельно готували «степовиків». Кожний учасник мав при собі шаблю, дві рушниці, 6 фунтів пороху, відповідну кількість куль і шроту. Після обрання старшини козаки об'єднувалися в екіпажі, кожен з яких будував човен — «чайку» для екіпажу з 50–70 козаків та 4–6 легких гармат. У похід вирушало близько 60–100 «чайок», на яких було в середньому по 100 гармат на тисячу козаків.

Поступово змінювалися масштаби й умови битв. Якщо в XV–XVI ст. козаки билися з турками в дніпровських плавнях, то вже в XVII ст. доводилося воювати у відкритому морі. У плавнях козаки нападали із засідки, ховаючись в очереті, у морі — намагалися наблизитися до ворога непомітно вночі або проти сонця. Якщо такої можливості не було, атакували подібно до кінної лави. Частина вояків веслувала, а частина стріляла. Наблизившись до судна, вони брали його на абордаж, відтак використовували для походів, а потім знищували. Уміло використовували запорожці й якості своїх човнів. Борти «чайки» ледь піднімалися над водою. Поміж невисоких хвиль вони були малопомітними. Це давало змогу козакам першими виявляти ворога. Дотримуючи дистанції, козаки переслідували галери протягом дня і тільки надвечір готуватися до нападу. Човни заходили зазвичай з боку сонця, що сприяло непомітному скороченню відстані. Йшли на абордаж опівночі чи надрання, використовуючи фактори раптовості, маневру та швидкості дій.

Починаючи з 1603 р., козацький **полководець Петро Конашевич-Сагайдачний** на чолі козацьких військ здійснив цілу низку морських походів проти турків. Він створив найбільшу в історії Запорізької Січі флотилію із 150 суден-чайок. За їхньою допомогою він захопив турецький порт Трапезунд, здійснював рейди містами в гирлі Дунаю і навіть спалив частину турецького флоту в передмісті Стамбула.

На чолі козацьких загонів **князь Дмитро Вишневецький** здійснював походи на Крим і чорноморські татарські фортеці. Воєнні кампанії Вишневецького були настільки ефективними, що за його ліквідацію взявся сам султан Османської імперії. **Гетьман Богдан Хмельницький** очолив перше успішне козацьке повстання, метою якого була незалежність українських земель. Він — перший гетьман української держави, що відокремила від Речі Посполитої. **Іван Виговський** — наступник Б. Хмельницького. Він знаменитий своїм прагненням домогтися незалежності української козацької держави від впливу Москви. Найбільший його ратний подвиг — розгром російських військ у знаменитій Конотопській битві.

Українські військові формування під час Першої світової війни (1914–1918 рр.). Перша світова війна розпочалася 1 вересня 1914 р. як протистояння Антанти (Англія, Франція, Росія) та Троїстого союзу (Німеччина, Австро-Угорщина, Італія). У планах супротивників чільне місце належало завоюванню українських земель, які були театром жорстоких боїв. Українці змушені були воювати на боці російської (3,5 млн) та австрійської (250 тис.) армій за чужі інтереси і вести братовбивчу війну.

У 1914 р. на добровільних засадах був сформований **легіон Українських січових стрільців (УСС)**. Він складався з піхотного полку (2–3 курені). Кожен курінь (батальйон) мав 4 піхотні сотні (роти). Сотні складалися з 4-х чот (взводів), чоти — з 4-х роїв (відділень) по 10–15 осіб. Легіон УСС здебільшого складався з вихованців воєнізованих організацій: спортивно-громадської («Сокіл»), пожежної («Січ»), учнівсько-шкільної («Пласт»). До міста Стрий (Львівщина), де формувався легіон, прибуло понад 10 000 добровольців. Проте дозвіл надали лише 2500 особам, адже австрійське командування хотіло, щоб українці служили в імперській армії, де б вони «розчинилися» в масі солдатів інших національностей.

Військову присягу усуси (від аббревіатури УСС) складали двічі: перший раз — загальну для всього війська, а вдруге — «свою», національно-патріотичну на вірність Україні. Бойове хрещення усуси прийняли 25 вересня, захищаючи Ужоцький перевал Карпат. Тут проти них вела наступ дивізія кубанських козаків. Отож одразу ж проявилася й загальнонаціональна для українців трагедія: адже змушені вони були битися один проти одного у лавах ворогуючих армій. Усуси виказали себе найстійкішими солдатами австрійської армії, яким доручали найвідповідальніші завдання.

Генерал Ігнац фон Фляйшман писав в одному з наказів по дивізії, якою командував і в лавах якої перебували усуси, що «вони можуть гордо глядіти на

свої подвиги, бо повсякчасно залишиться в історії слава їхніх хоробрих діл та лавровий вінок в історії їхнього народу».

У цьому разі йшлося про найзапекліші бої за гору Маківка в Карпатах, які відбувалися з початку квітня до початку травня 1915 р. Ця гора кілька разів переходила з рук у руки. Бої за неї визначили перелом у військових операціях на користь німецько-австро-угорських союзників. Вони перейшли в наступ, і в їхньому складі усуси вже в червні 1915 р. першими ввійшли до Галича — старовинної столиці Галичини, піднявши тут на знак перемоги свій жовто-блакитний прапор.

Ще одним місцем героїської слави стала гора Лисоня біля Бережан на Тернопільщині, де новосформований полк УСС, потрапивши в оточення, був практично знищений. Лише 150 стрільцям та 16 старшинам удалося вирватися з оточення. Після розвалу Австро-Угорської імперії на захист Західно-Української Народної Республіки постала **Українська Галицька Армія (УГА)**, основу якої склали формування Українських Січових Стрільців. УГА була створена для боротьби проти поляків на території Західної України (1919 р.).

Після падіння Російської імперії на українських землях утворилися численні військові формації, ураховуючи загони Вільного козацтва, Української Повстанської Армії (УПА), а також і Червоне козацтво. Воно стало основою збройних сил УСРР, а згодом — УРСР.

Збройні сили Української Народної Республіки. Під час Першої світової війни Україна була ареною протистояння, що зумовило людські втрати та руйнування. Це значною мірою вплинуло на створення незалежної української держави та її збройних сил — УНР. Армію УНР радянська й російська пропаганда називала «петлюрівською». Від лютого 1917 р. до квітня 1918 р. це — збройні формування УНР, створені на основі українізованих частин російської та австро-угорської армії (усусів та ін.), формувань колишніх полонених українців і загонів добровольців — «гайдамаків», «вільного козацтва» тощо. Із жовтня 1918 р. по листопад 1920 р. — усі ці збройні формування були вже регулярною армією Української Народної Республіки.

Євген Коновалець — активний діяч національного руху. Створював політичні організації та військові підрозділи (зокрема, Галицько-Буковинський курінь січових стрільців) що боролися за незалежність. Сформував — один з головних підрозділів армії УНР.

Революційна повстанська армія України Нестора Махна зуміла нав'язати збройну боротьбу відразу кільком титанам — білогвардійцям, військам Директорії, німецькоавстрійським формуванням, а також більшовикам.

З останніми Махно укладав епізодичні союзи, проте щораз опинявся їхньою жертвою — аж до розгрому його сил Червоною армією, після чого він залишив Батьківщину. У 1918 р. Центральна Рада проголошує створення військового флоту УНР. ВМФ України складався з лінійних кораблів, серед яких були кораблі-велетні — дредноути — «Цариця Катерина Велика» та «Воля», крейсерів, гідрокрейсерів, міноносців, підводних човнів і сторожових катерів і морської піхоти.

У 1920 р. армія УНР після тяжких боїв з Червоною армією перейшла р. Збруч і була інтернована польською владою. 1924 р. вона припинила існування як організована збройна сила. Інтерновані вояки перейшли на становище політичних емігрантів. Згодом вони ввійшли до складу українських національно-патріотичних організацій. Військова техніка, що використовувалась в українсько-більшовицькій війні, була «спадком» від російської армії. На жаль, в умовах зруйнованого війною господарства виробництво «української» зброї і військової техніки майже припинилося. Тому використовували все, що мало бодай якусь цінність. Пізніше вдалося придбати й дещо з озброєння австрійської та німецької армій. Завдяки технічним частинам при війську забезпечували ремонт і підтримання всіх технічних засобів у бойовому стані.

Військова діяльність українського народу під час Другої світової війни. Коли 17.09.1939 р. радянські війська перейшли польсько-радянський кордон, для українського народу розпочалася Друга світова війна. Західна Україна відповідно до радянсько-німецького пакту про ненапад від 23.08.1939 р. і, зокрема, «Таємничого додаткового протоколу» перейшла під контроль СРСР.

Після нападу 22.06.1941 р. Німеччини на СРСР Україна перетворилася на важливий театр воєнних дій між радянськими та німецькими військами. На території України воєнні дії тривали з першого дня війни до 28.10.1944 р. У перемогу над Німеччиною та її союзниками Україна зробила величезний внесок.

З початком радянсько-німецької війни основна частина українців була в складі армій СРСР, а також у підпіллі та партизанах. Вважають, що кількість партизан в Україні становила 50–500 тис. осіб у різні роки. Найвідоміші партизанські з'єднання діяли під проводом **Ковпака, Федорова** та ін.

14.10.1942 р. заснована **Українська повстанська армія (УПА)**. Головнокомандувачем її став член проводу **Організації українських націоналістів (ОУН (Б))**, один з яскравих лідерів національного руху за незалежність України під час Другої світової війни і в перші роки після неї, український офіцер Роман Шухевич.

Частина українців у листопаді 1942 р. об'єдналася в загони українських націоналістів. Через формування УПА–ОУН пройшло понад 400 000 осіб. Після звільнення України від фашистів УПА повертає зброю проти сталінізму, за незалежність України.

У складі Червоної армії воювало 7 млн громадян України — друга за кількістю національна група після росіян. Українці брали участь у переможному завершенні війни з гітлерівською Німеччиною і в боях з арміями мілітаристської Японії.

Військовий подвиг багатьох українців відзначений найвищими державними нагородами СРСР. Серед них 2072 особи удостоєні звання Героя Радянського Союзу, із них 32 особи — двічі, а льотчик-винищувач Іван Кожедуб здобув це звання тричі. Із 7 млн орденів і медалей, вручених солдатам і офіцерам, 2,5 млн здобули жителі України.

Після проголошення в 1991 р. незалежності Україна мала майже 800-тисячну армію, понад 6100 танків, 8000 бойових машин, 1100 літаків, за кількістю та якістю яких українська армія поступалась лише американській, російській та китайській.

В Україні дислокувалися ракетна армія, 3 загальновійськові та 2 танкові армії, армійський корпус, 4 повітряні армії, окрема армія Протиповітряної оборони, Чорноморський флот. Хто ж тоді міг уявити, що у 2014 р. нам доведеться захищатися, розраховуючи лише на 6000 солдат та офіцерів.

24 серпня 1991 р. Верховна Рада України прийняла постанову «Про військові формування в Україні», якою визначила: «Підпорядкувати всі військові формування, дислоковані на території України, Верховній Раді України; утворити Міністерство оборони України; Урядові України приступити до створення Збройних сил України». Фактично цією постановою було покладено початок будівництва Збройних сил України як важливого інституту держави і невід'ємного елемента її воєнної організації. МО України історію ЗСУ умовно поділяє на ряд етапів: перший етап — формування основ ЗСУ (1991–1996); другий етап — подальше будівництво ЗСУ (1997–2000); третій етап — реформування ЗСУ (2001–2005); четвертий етап — розвиток ЗСУ (2006–2011).

З 2012 р. розпочато новий етап військової реформи — реформування і розвитку ЗСУ, а з початком російської агресії на Сході України та окупацією Криму розпочався етап створення нової української армії, який триває й понині

Контрольні питання:

1. Опишіть військову організацію слов'янського війська.
2. Які воєнні походи здійснили київські князі і який вони мали сенс?
3. Опишіть військове мистецтво козаків Війська Запорозького в XVI ст.
4. Опишіть військову діяльність українського народу під час I світової війни.
5. Яке значення мала діяльність українського народу для визволення світу від фашизму під час Другої світової війни?

Домашнє завдання: вивчити та законспектувати викладений матеріал, бути готовим відповісти на контрольні питання.